

The book cover features a central arched window with a clock face. The clock has Roman numerals and a small bird perched on the hands. The window is flanked by bookshelves filled with books. The title is written in a large, elegant script. In the foreground, there is a cup of coffee, a bottle of absinthe, a stack of books, a quill pen, a pocket watch, and a birdcage. The entire scene is framed by ornate golden scrollwork.

Michaela Ella Hajduková

*Vůně kávy
a chuť
absintu*

MOTÝL

*Víně kávy
a chuť
absintu*

Michaela Ella Hajduková

*Vůně kávy
a chuť
absintu*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

VŮNĚ KÁVY A CHUŤ ABSINTU

Copyright © 2024 Michaela Ella Hajduková

Ilustrace obálky: Hana Hnízdová

Překlad: Markéta Musilová

Odpovědná jazyková redaktorka: Alena Mikulíková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydání první. Rok vydání 2025

Tisk: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148962/02

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetchna práva vyhrazena. Žádná část této knihy se nesmí reprodukovat ani šířit jakýmkoli způsobem včetně elektronického, mechanického, fotografického či jiného záznamu bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

ISBN: 978-80-8164-425-2

*Tuto knihu bych chtěla věnovat své milované dcerce Juliance,
která se už nemůže dočkat, až si bude moct přečíst některý
z příběhů, který jsem napsala.*

*Moc si přeju, aby nikdy nepřišla o svou objevenou lásku
ke knihám. Ať tě provází celý život a jsi v něm šťastná
stejně jako lidé v Enthymeree.*

„Naše životy nepatří jen nám. Od narození po hrob jsou provázány s ostatními, předky i současníky. Každým zločinem, každou laskavostí utváříme budoucnost.“

*„Věřím, že nás ještě někde čeká jiný svět, Sixsmithe. Lepší svět.“**

David Mitchell – Atlas mraků

* V českém překladu Jany Housarové

Prolog

Vídám ho ve snu. Nikdy mu však není vidět do tváře. Vypadá spíš jako stín než člověk, a přesto si někde v hloubi duše myslím, že je až příliš lidský. Vidím ho, jak kráčí v tmavém plášti ponurými chodbami, lemovanými po obou stranách regály s knihami, které vypadají jako nějaká tajemná alej vědění. Cítím, jak se prostorem nese vůně písmem potištěných stránek a také ticho. On... mi však uniká. Panuje tu noc. Má barvu inkoustové modři. Naslouchám jeho dechu, ševlí stránkami knih, zatímco se vysokými sály rozléhají moje kroky. Sleduje mě. Tu můj svět prostoupí šelest motýlích křídel, proměňují se v bílé netopýry popsané modrým inkoustem. V tichu pleskají jejich křídla a mě cosi táhne pryč od knih, od něj...

a já padám
řítím se
dolů
do tmy
zase

1. kapitola

Toho muže jsem tu už viděla.

Zapamatovala jsem si ho, i když jsem si víc než lidí všímala knih. Zrovna jsem do vitríny opatrně v rukavičkách vrátila první vydání *Dona Quijota de la Mancha*, které si chtěla prohlédnout skupinka návštěvníků sálu. Zdálo se mi, že mě někdy, když si myslí, že ho nevidím, sleduje. Někteří návštěvníci archivních sálů knihovny mívali plno otázek, ale vždycky dlouho trvalo, než se osmělili oslovit buď mě, nebo někoho z mých kolegů. Dost možná to byl i jeho případ.

Do Královské knihovny, kde jsem pracovala, chodil už několik dní. Působil na mě jako nějaký kříženec aristokrata a rebela. Husté tmavé vlasy nosil hladce sčesané dozadu a bylo na nich vidět, že se mu trochu vlní. Zvláště však působilo především jeho oblečení. Byl jedním z lidí, kteří si nepotrpí na módu, ale kteří se řídí vlastními pravidly a funguje jim to. Určitě měl rád tmavé barvy. Dnes to byla zelená. Plášť delšího a důmyslného střihu ho sice určitě v těchto podzimních dnech zahřál, ale poutal také pozornost. Nechoval se tak, že by ho to nějak zvlášť zajímalo. Na vestě pod ním se mu tu a tam zablýskl řetízek kapesních hodinek, které rozhodně nebyly z blešího trhu. Bílá košile a úzké kalhoty vypadaly naprosto obyčejně, měl je zastrčené do bot téže barvy s vysokým šněrováním. Jeho celkové vzezření dotvářela vycházková hůl, jejíž černý lak se na dálku leskl a zlatá rukojeť se mu ztrácela v dlani. Působil impozantně, ale přirozeně.

Zavřela jsem vitrínu a pečlivě ji zamkla. Ten podivný člověk tam pořád stál, i když ostatní návštěvníci si už kontrolovali čas,

a protože jsme měli zanedlouho zavírat, mířili k východu. Upravila jsem si vestičku uniformy a vydala se k němu. Prohlížel si první vydání *Tří mušketýrů* od Dumase. Naše knihovna se pyšnila hned dvěma exempláři, jeden jsme proto vystavovali otevřený pod sklem, aby si návštěvníci mohli prohlédnout některé jeho ilustrace. Moje boty v sále hlasitě klapaly, ale nezdálo se, že by mě registroval nebo si uvědomoval, kolik je hodin.

„Promiňte, brzy zavíráme,“ oslovila jsem ho, když jsem byla asi dva kroky od něj a zastavila se.

„Já vím,“ prohlásil, aniž by spustil zrak z ilustrace. Možná že se oblékal jako viktoriánský gentleman, ale způsoby zřejmě neměl. „Chtěl jsem počkat, až budete sama,“ podíval se na mě. Úžasem jsem při těch slovech otevřela ústa. Zřejmě si všiml, že mě vyděsil nebo šokoval, vůbec netuším, jak přesně jsem na něj mohla působit, protože hned vzápětí strnulý výraz v jeho tváři povolil. Dalo by se říct, že se usmál. Ale jen rty, očima ne. Měl tvář zralého muže, trochu bledou, jako starý aristokrat. V šeru a umělém osvětlení se zdálo, že má příliš tmavé oči. To však nebylo to nejdůležitější, čeho jsem si všimla. Měla jsem déjà vu, polilo mě horko a nebylo mi to příjemné. Jako bych ho už někde viděla. Ve snech či ve fantazii. Nejen letmo v sále knihovny.

„Mrzí mě, jestli to, co jsem řekl, vyznělo nějak nepatříčně. Nic takového jsem neměl v úmyslu.“

Ach... V té chvíli se mé tělo roztráslo zimnicí.

„Krásný prostor.“ Poodstoupil a odvrátil zrak od mojí tváře. Jasně jsem na něm viděla, že se mu ulevilo, když se na mě nemusí dívat.

„Zřejmě víte, že tu všude máme kamery. Takže zas až tak sama tu nejsem.“

Co jen je zač a o co mu jde?

„Chtěl bych vám něco ukázat.“

Tíživá atmosféra byla ta tam.

„Vy mně?“ rozesmála jsem se. „Myslím, že to tu znám víc než dobře.“ V Královské knihovně jsem sice pracovala krátce, ale milovala jsem to tu, jako bych v ní dělala knihovnici odnepaměti. Pro tuhle práci jsem měla nejen potřebný zápal i všechny další předpoklady tak jako všichni knihovníci, kteří se sem dostali, ale také něco navíc, co nikdo jiný neměl.

„Jenže já vám chci ukázat něco, co v této knihovně není.“ Znovu se na mě zadíval, zdálo se, že se musí přemáhat. Ale třeba se mu skutečně jen líbil prostor kolem mě.

„Aha, chápu,“ ulevilo se mi. I když mě jeho očividná a poněkud tajemná přitažlivost ochromila, nehdolala jsem mu na to skočit. Nejsem nějaká pitomá puberťačka, která se nechá okouzlit gotikou nebo neoviktoriánstvím, v poslední době tak populárním. Navíc on jako typický představitel tohoto směru nevypadal. „Knihovna se zanedlouho zavírá, jak už jsem vám říkala. Tak se laskavě odeberte k východu. Cestu nejspíš znáte. Přeju vám pěkný večer.“

Otočila jsem se. Cítila jsem, jak se mi jeho pohled zabodává do zad.

„Nejspíš jste mi nerozuměla,“ promluvil tak nadřazeným tónem, že jsem byla ráda, že k němu stojím zády, protože by na mně určitě poznal, jak se mě jeho slova dotkla. „Alisso, počkejte, prosím. Jsem přesvědčený, že to, co vám chci ukázat, se vám bude líbit.“

Tón jeho hlasu se změnil, ale mně to bylo jedno. Prudce jsem se otočila. „O tom pochybuji, pane Dagree. Nemám čas ani zájem.“

Najednou jsem se zarazila a v hlavě jsem ucítila tlak. Chtěla jsem se ho zeptat, odkud zná moje jméno. Na jmenovkách jsme měli jen příjmení a iniciálu křestního jména. Tak proč jsem ho i já najednou oslovila jménem? Opravdu se tak jmenuje? A pokud ano, jak je možné, že jsem si v mysli vybavila jeho jméno? Odkud ho můžu znát? Opět mi naskočila nepříjemná husí kůže. Prohlížel si mě. Náhlý chlad kolem nás mě donutil obejmout se kolem ramen.

„My se známe?“ hlesla jsem nejistým hlasem. Přimhouřil oči a zadíval se na mě s takovým odporem, až jsem se roztrásla. Vypadalo to, že mi chce něco říct.

*Zapomněla jsi. Milostrádně jsi zapomněla! To ti upřímne
zavídím. Já jsem zůstal potrestaný. Nechápu, jak je
možné, že ses vrátila. Ale nikdy mi nepřislušelo chápat
nebo hodnotit záměry osudu. Tys však zapomněla!
Milostrádně! A moje paměť je přitom jako bezedná
studna, v níž jsem pochovával veškeré vzpomínky na tebe.
I na to malé známenko na tvém levém nadru, na němž
tolikrát spočínuly mé rty. Takový trest! Mám tě znovu
přivést do svého světa! Kčertu se všim!*

Vzápětí se narovnal, přendal si hůl do druhé ruky a poodstoupil. „Povinnost, slečno Snowdenová. Ne všechny povinnosti, které musíme plnit, jsou nám vždycky příjemné.“ Jeho slova mě zraňovala. „Měla byste se mnou jít dobrovolně. Prozatím se nezdá, že bychom se dohodli,“ poznamenal a mezi obočím se mu udělala vráska.

„To rozhodně ne.“ Navzájem jsme se probodávali pohledy. Ten jeho byl chladný, můj zas rozpálený, i když jsem byla klidný člověk, který nevyhledával problémy. Jenže už dlouho mě nikdo tak nepopudil jako on. A to jsem ani nevěděla, kdo vlastně je!

Nadechla jsem se a odvrátila od neznámého zrak. „Koukněte. Slušné způsoby jsou vám evidentně cizí. Nevím, kdo jste ani oč vám jde. Popravdě mě to ani nezajímá. Nestojím o to s vámi někam jít. A už vůbec ne dobrovolně. A stejně tak nejsem zvědavá na nic, co mi chcete ukázat. Kde je východ, víte. Sbohem.“

Obrátila jsem se tak prudce, že má sukně zvedla vítr. Naštvaně jsem zamířila ke dveřím a v duchu přemýšlela o tom, jak je možné, že se tomu cizímu člověku povedlo mě tak vytočit. Nebyla jsem konfliktní, vždycky jsem se snažila s každým vyjít a za žádných okolností bych si nedovolila na návštěvníka knihovny

zvýšit hlas. Nechtěla jsem si přiznat, že jeho trpká slova podráždila moje ženské ego.

Kráčela jsem rychle, i tak jsem však cítila, že mě sleduje. Celou dobu jsem cítila jeho pohled v zádech, jako by to byla zabodnutá dýka. Doufala jsem, že ho už nikdy neuvidím.

„Opět si vás najdu,“ prohlásil lakonicky a bez většího zájmu, jako by mi oznamoval, že venku prší. Nezastavila jsem se a co nejrychleji jsem vyšla ven ze sálu.

*Proč? Proč právě ty? Proč už zase? Nejsem dost
zdivořilý? Tak mi to odpusť! Když jsem za tebou přišel
posledně, byl jsem víc než zdvořilý! Jenže ty už si lepší
způsob nezasloužíš!*

2. kapitola

„Serafíno, tohle je od osudu opravdu špatný vtip,“ prohlásil, opřený jednou rukou o dřevěné obložení okna, za nímž se ženili všichni čerti. Hromy burácely, oblohu ozařovaly blesky a přišlo tak moc, že nebyl vidět ani stoletý strom nedaleko hradu. A přesně tak se i cítil. Jako to počasí venku. Zuřil.

„Když jsem uviděl její jméno v Knize jmen, nejdřív jsem se domníval, že to je jen náhoda, i když samozřejmě vím, že náhody neexistují.“ Zamračil se do tmy za oknem. Vzpomněl si na okamžik, kdy ji po dlouhé době opět spatřil. Kniha jmen vydala další jméno a jemu nezbývalo než udělat to co vždycky. Jít a přivést dotyčného člověka sem.

V Královské knihovně byl mockrát. Znal její sbírky, knihy, nejvýznamnější exempláře... Znal i ji. Poznal ji, hned jak ji uviděl. Před několika dny. Čekal, to byla jistě její vina. Trvalo mu celé

tři dny, než ji oslovil. Tři dny, během nichž si ji prohlížel a narůstal v něm hněv. Nechápal, jak je možné, že se vrátila na stejné místo. Nikdo, kdo překročil hranice jeho světa, se nevrátil do své poslední identity – až na jednu výjimku, a tou byla ona. On sám byl jediný, kdo mohl opustit jejich svět a zase se do něj vrátit. Proč se však čas v jejím případě vydal opačným směrem a udělal takovouto výjimku, pro to neměl žádné vysvětlení. Těžce si povzdychl a čelem se opřel o ruku. Přivřel oči a znovu ji uviděl. Vždycky mu připomínala křehkou baletku z hrací skříňky. Tedy s výjimkou okamžiku, kdy se téměř vrhla do plamenů kvůli Homérovi v řečtině. Měl až moc vzpomínek.

„Ty mi na to nic neřekneš?“ zeptal se, s rukama v kapsách poodešel dál od okna a pak se po vínovém koberci vrátil zpět k pracovnímu stolu, za nímž seděla starší distingovaná dáma. Bílé vlasy měla sepnuté do decentního uzlu, černá mašle na bílé blůzce ladila s černou sukní a prsty na pěstěných rukách měla samý prsten. S úsměvem odložila brýle na řetízku a moudrýma šedýma očima pohlédla na synovce.

„Poslyš, docela rozumím tomu, že jsi našťvaný. I když, rozrušený je asi lepší slovo,“ přehodnotila rychle svou odpověď, když si všimla, že už otevírá ústa. Sevřel rty a zamířil k vitríně s alkoholem. Nalil si zlatohnědý mok a jedním douškem ho vypil. Potom se svezl do ušáku vedle krbu.

„Co mám dělat, Serafíno? Jak mám dál žít, pracovat? Znovu pracovat s ní?“

„Nemyslím si, že máš na výběr. Je to však příležitost zjistit, co se tehdy skutečně sta...“

„Serafíno!“ zavrčel a sevřel opěrku židle. „Nevracejme se k tomu. Je jasné, co se stalo.“ Znovu našťvaně vstal a začal rázovat před stolem.

„Chceš mi snad tvrdit, že nejsi ani trochu rád, že to přežila? Opravdu ani trochu?“

Zastavil se a podíval se na ni. „Ptáš se mě, co cítím? Hněv. Odpor. Pohrdání. Nenávidím ji.“

„To, co ti řeknu, se ti zřejmě nebude dobře poslouchat, ale ptal ses na můj názor. Má tvoje hodinky. Nechtěl jsi, aby zemřela. Když ji pozřela temnota, tvoje srdce si nepřálo její smrt. Ani teď si ji nepřeje. Ty hodinky nemá náhodou a ty to dobře víš.“

Mlčel a prohlížel si liliový vzor na koberci, protože věděl, že Serafína má pravdu. Neřešilo to však jeho problém ani to neodpovídalo na jeho otázky.

„Možná. Nic to však na věci nemění. Nenávidím ji, Serafíno. Nezvládnu se přetvařovat. Bude to mít každopádně těžké, nehodlám jí nic ulehčit. Nechápu, jak je to možné! Po tom všem. Po tom, jakou spoušť po sobě zanechala,“ povzdychl si, jako by tušil, že takové úvahy nikam nevedou. „Musím pracovat,“ oznámil nakonec.

Otočil se na patě a opustil Serafininu pracovnu.

3. kapitola

Královská knihovna v Londýně byla mým pracovištěm jen krátce, ale vždy jsem měla mlhavý pocit, jako bych v ní pracovala už mnohem déle. Znala jsem ji lépe než kdo jiný, protože mě práce knihovnice nejen bavila, ale milovala jsem také historickou hodnotu budovy, v níž knihovna sídlila. Založil ji v roce 1866 sir Edward Jonathan Bryce, jehož portrét v životní velikosti zdobil velkolepé foyer, v němž se každý návštěvník zastavil a kochal se. Přirozeně nebyla hned určená veřejnosti. Ta budova byla jeho vlastnictvím. Krásný palác s výhledem na Elizabeth Tower a dnes také na kouzelný večerní Londýn. Sir Bryce a posléze i jeho syn Edmund byli vášniví sběratelé knih a také čtenáři.

Knihovnu rozšiřovali a jejich potomci z ní potom v roce 1912 udělali veřejnou instituci. Samozřejmě byla přístupná jen mužům. Studentům, profesorům a jiným... mužům, protože od žen se nečekalo, že by svou mozkovou kapacitou dokázaly ocenit uměleckou hodnotu vědeckých knih. Trvalo dlouho, než jsme si vydobily své místo na slunci, ale nakonec to vyšlo. I proto je dnes v knihovně zhruba stejný počet knihovníků a knihovnic. Svůj přívlastek Královská dostala později, mimo jiné i proto, že v ní rádi pobývali členové královské rodiny. A také z důvodu, že sídlila v opravdu krásné budově ze 17. století.

Pokaždé, když se procházím jejími chodbami, schodišti či mezi mnoha regály s knihami, prohlížím si busty filozofů, naslouchám tichu ve studovnách, vidím portréty spisovatelů, vitrážová okna, klenby a dřevěné obložení, myslím na to, jaké štěstí jsem měla, že jsem tu práci tady dostala. Zrovna já. Královská knihovna v Londýně byla totiž jedna z vrcholných pracovních pozic každého knihovníka.

„Alisso, někdo tě hledá.“

Tok myšlenek mi náhle přerušil hlas kolegyně Simona. Na chvíli jsem ztuhla s knihou v ruce před polici. Pomalu jsem vracela knihy z vozíku zpět na jejich místa. Snad nepřišel zase... Tlak mi vystřelil a zpotily se mi ruce.

„Přišly upírky,“ zazubil se a mně se ulevilo.

„Neříkej jim tak,“ rozesmála jsem se uvolněně a uložila knihu Oscara Wildea *Obrázek Doriana Greya* k jeho dalším dílům. Pak jsem spolu s kolegyní obešla police a vyšla ven z půjčovny směrem ke studovně. Knih v knihovně v posledních letech rychle přibývalo a už jich bylo tolik, že jsme nemohli návštěvníky nechat volně se procházet po sálech knihovny. Vyřešili jsme to podobně jako jinde. Čtenáři si ve výpůjčním systému rezervovali knihy a potom si pro ně přišli. Mrzelo mě, že moje práce přestala být osobní, ale chápala jsem, že by nebylo moc moudré pouštět lidi do labyrintu

polic ve výpůjční části, jejíž místnosti by dohromady zabraly rozlohu náměstí. Spoustu dalších knih jsme měli uložených v podzemí.

Dívky jsem zahlédla skrz otevřené dveře, protože se svým způsobem nedaly přehlédnout. Tlumeně se chichotaly. Byly celé v černém. Gotičky.

„Brej den,“ oslovila mě Caroline, černovláška s piercingem ve rtu a se síťovanými rukavičkami, které jí sahaly až po lokty. Nikdy jsem nikoho nehodnotila podle vzhledu a vždy mi udělalo radost, když lidé, kteří nikdy nečetli, začali číst. Že se rozhodly začít *Upířími deníky*, byla jen malá daň za to, že objevily kouzlo literatury. Caroline a její tři kamarádky zkrátka začaly číst, ačkoliv podle záznamů tu byly naposled jako školačky, a četly *Slavnou pětku*. „Chtěly jsme vás, vy nám vždycky vyberete něco super,“ usmála se tmavými rty.

Pracovali jsme na různých odděleních, což bylo fajn, protože ani jeden z nás neměl jednotvárnou práci. Střídaly jsme archiv, sály prvních vydání s výkladem, literaturu pro děti a mládež, beletrii pro dospělé a oddělení naučné literatury.

„Samozřejmě, tak co byste rády? Zase něco temného a upírského? Co takhle *Gothikana* od RuNyx? To by se vám mohlo líbit,“ vyhláskovala jsem jméno a chvíli počkala, než si knihu vyhledají v systému. Podle nadšeného hýkání jsem poznala, že jsem jejich vkus dobře odhadla. U *Říše upíra* od Jaye Kristoffa jsem je už musela tišit. Našla jsem jim ještě dvě knihy, protože si je všechny vždycky mezi sebou půjčovaly. Jakmile si všechny výpůjčky nařadily a horlivě mi děkovaly, vrátila jsem se ke své práci. Ostatní už zvládnou beze mě. Zbytek dne nepřinesl žádné další překvapení. Když se setmělo a nastal čas zavřít, zamířila jsem k šatnám. Tajemný cizinec se sice neukázal, ale mou myslí se navzdory všemu dál honily otázky. Jak to, že znal moje jméno a já jsem znala jeho? Co mi to chtěl ukázat a proč se ke mně choval tak odměřeně? Zavřela jsem svoji skříňku, před zrcadlem

jsem si upravila vlasy a vchodem pro zaměstnance vyšla ven z knihovny.

Mrholilo, což v tomhle ročním období a v tomhle městě nebylo nic neobvyklého. S deštěm jsem neměla problém, ale už jsem se nemohla dočkat, až dorazím domů, uvařím si mátový čaj, pustím si hudbu a rozsvítím lampu u svého čtecího křesla a vrhnu se na novou knihu. Okolo mě prošla veselá skupinka, která měla na pátek jiné plány než já. Podzim jsem milovala a celé léto jsem na něj nedočkávě čekala.

Doma jsem hodila klíče do misky a rozsvítila vysokou lampu u křesla. Malý byt zalilo útulné světlo. Pootevřeným oknem dovnitř vnikala vůně deště a jeho jemné bubnování na sklo. Dala jsem si rychlou sprchu, uvařila si mátový čaj. Do mikrovlnky jsem hodila těstoviny se sýrem a vestoje je nad linkou snědla. Když jsem se přesunula do obývacího pokoje, zavolala jsem otcí. Univerzitní profesor žil přítomností jen málo, i teď jsem ho vytrhla z práce. Mluvili jsme spolu jen krátce. Zatelefonovala jsem i sestře, která se o něj víceméně starala, i když byl plně soběstačný, ale pro normální život zcela nepoužitelný. Amélie u mě trávila hodně času, hlavně tehdy, když byl otec pracovně pryč, což bývalo dost často. Byly jsme si hodně podobné.

S velkým hrnkem s obrázkem Muchovy Zimy jsem se potom vrátila do obývacího pokoje. Na bosé nohy jsem si natáhla tlusté ponožky a zapálila vanilkové svíčky ve svícnu. To už jsem si konečně sedla a vzala si do ruky knihu od Tošikazuho Kawagučiho *Než vystydne káva*. Fascinovaly mě knihy o cestování v čase nebo o prolínání období obzvlášť proto, že už jsem nějakou dobu zažívala dějůvu. Možná jsem v knihách podvědomě hledala případné odpovědi, ostatně tak jako vždycky. Co si pamatuju, vycházela jsem s knihami lépe než s lidmi.

Knihu jsem si nejprve prohlédla. Měla pěknou modro-bílou obálku se židlemi a kočkou. Přečetla jsem si zadní stranu a pak ji otevřela. Začela jsem se do prvních vět a ponořila se do příběhu.

V té chvíli se bytem rozlehlo tlumené zvonění. Mobil. V mé kabelce. Ne! Znovu jsem se pokusila začíst, ale neodbytné zvuky z předsíně mě rušily. Vzdala jsem to, knihu jsem odložila do křesla a šla umlčet ten ďábelský přístroj.

„Alissoooo!“

Hned co jsem ho zvedla, mi došlo, že to byl špatný nápad. Laurel. Moje kolegyně.

„Kde jsi? Je tam hluk.“

S mobilem u ucha jsem se vrátila do křesla a toužebně pokoukala po knize. Tohle bude na dlouho. Laurel byla podle všeho na nějakém večírku a měla už dost upito.

„Je! Ale nikdy bys neuhodla, kde jsme skončili!“

Odtáhla jsem mobil do ucha.

„V klubu The Salisbury. Už lituješ, že jsi s námi nechtěla jít? Je to tu fakt ulitlý a originální,“ smála se opile. „Sem bys s těma svýma viktoriánskýma oblečkama krááásně zapadla. Nemůžeš přijít? Víš, kolik je tu lidí, kteří jsou podobně oblečení? Připadáme si tu jako Martani. Přijď, nenech se prosit.“

„Laurel, užijte si to, ale dnes mě tam nedostaneš. Navíc... nemám ráda hluk.“

„Jsi hrozná. A nekolégiální,“ smála se. „Marcia slaví příští týden narozeniny a říkála, že vymyslí něco, abys nemohla odmítnout. Mimochodem, jak je k čertu možné, že ti ty modely tak sluší?“

Vzdychla jsem a pohodlně se usadila v křesle.

„Koupila jsem si podobnou sukni a blůzku, v nichž jsi vypadala úchvatně, a víš co? Vince mi řekl, že mu připomínám učitelku z dívčího penzionátu. Pitomec. Že prý mi chybí už jen ukazovátka. I když teda ještě dodal, že kdybych měla podvazky...“ zachichotala se a mě to rozesmálo.

Skutečně byla pravda, že mi vintage oblečení slušelo. Uměla jsem ho skvěle kombinovat. Bavilo mě jednotlivé kousky hledat na e-shopech a v second-handech a Marcia, naše módní ikona,

plánovala, že mi vytvoří na Instagramu stránku, kde budu jednotlivé modely prezentovat. Mně! Naprostému introvertovi!

„Na ty tvoje nádherné letní šaty vzpomínám dodnes. Byla jsi v nich naprosto kouzelná! Každá žena, kterou znám, by v těch volánkových šatičkách vypadala jako šlehačkový dort. Tys ale byla jako éterická víla. Takže tě nepřesvědčím, abys sem přišla?“

„Ne, Laurel, určitě ne. Mrzí mě to, ale slibuju, že na tu Marcii-nu oslavu s vámi někam půjdu.“ A pokusím se to se svou introvertní povahou přežít.

„Výborně! Řeknu to Marcii. Jdu si na tebe něco dát.“

Rozloučily jsme se a chvíli trvalo, než mi přestalo hučet v hlavě. Sotva jsem vzala do ruky knihu, ozval se domovní zvonek. Zaúpěla jsem a zasténala. Dnes mi nebylo souzeno užít si klidný večer. Dovlekla jsem se ke dveřím a otevřela je. Vteřinu předtím jsem se vyděsila, že za nimi najdu toho muže, který mi tak pocuchal nervy. Vzápětí jsem ale vyjekla a dlaň mi vylétla k ústům.

„Serenó! Proboha, já úplně zapomněla!“ Serena Ann Bonhamová, moje přítelkyně, byla v posledním ročníku Univerzity královny Marie a studovala historii.

„To vidím. V županu tam nejspíš nepůjdeš.“ Moje přítelkyně si mě pobaveně měřila. „Taxík jsem poslala pryč, ale myslím, že když si pospíšíme, stihneme ještě začátek. I když tedy jen tak tak.“

„Jasně. Pojď dovnitř.“

Kdyby to zjistila Laurel, asi bych měla obrovský problém a měla bych co vysvětlovat. Naštěstí na místech, kam chodíme se Serenou, bych na ni ani nikoho z kolegů nenarazila.

V šatníku jsem rychle zhodnotila situaci, oblékla si bílou krajkovou halenku s rozšířenými rukávy ukončenými manžetou, dlouhou tmavohnědou sukni a vestu. Vlasy jsem si upravila do jednoho z jednoduchých účesů, při kterých jsem nechala několik zvlněných pramenů volných a z ostatních vlasů jsem na krku udělala drdol, zpevněný sponkami s drobnými kvítky ve

starorůžové barvě. Spěšně jsem se nalíčila a sáhla po náramku a drobných perlových náušnicích. Do kapsy jsem si zastrčila kapsní hodinky a řetízek jsem připevnila ke knoflíkové dírce. Šněrovací boty byly v předsíni.

„Páni!“ zhodnotila Serena můj vzhled. Mrkla na hodinky, čímž mě rozesmála. „Dvacet minut. Jsi šikovná.“

„Netvrd' mi, že tobě to trvalo déle. A mimochodem, tohle je naprosto úžasné,“ pochválila jsem jí tmavomodrý úbor, skládající se z dlouhé sukně a přiléhavého, prodlouženého saka. Určitě měla i korzet, který její postavu ještě víc tvaroval. Dlouhé černé vlasy si natočila a vytvarovala do klasického viktoriánského účesu.

Šaty jsme vybíraly spolu přesně pro tuhle příležitost. Literární večer v klubu Baudelaire. O překrásných prostorách podzemního klubu pod kamennými klenbami jsme jenom četly.

Serena zavolala taxík a ten nás odvezl potměným městem až do čtvrti Whitechapel k budově, která bývala kdysi vykřičeným domem. Se Serenou nás fascinovaly staré domy, obzvlášť když měly zajímavý příběh.

Samotný vchod do klubu nás zaujal majestátními ornamentálními vstupními dveřmi. Vstoupily jsme na schodiště, které vedlo kamsi dolů a ještě níž.

„Zřejmě tam nebude signál, což je skvělý.“

„Proč?“

„Moji kolegové jsou v *The Salisbury*, a když Laurel pije, ráda telefonuje.“

„Ach tak.“

Klub byl téměř plný, bylo proto štěstí, že jsme si se Serenou zarezervovaly stůl. Jeho zařízení se mi zalíbilo na první pohled, protože to v klubu vypadalo jako v antikvariátu. Křesílka kolem stolů a pohovky, ale také různé židličky. Kousky z různých kolekcí. Vepředu stálo malé pódium, kde se připravovala jakási skupina. Čtení básní nejspíš doplní hudba. Stěny pokrývaly portréty

prokletých básníků, zarámované stránky rukopisů a lampy ve tvaru otevřených knih. Dostaly jsme malý stolek pro dva s nespočetnými židlemi.

„Dáme si dvakrát absint. Díky,“ slyšela jsem Serenu objednávat nápoje, jen co se u nás objevila servírka. Všechno v klubu bylo úžasné! Spousta lidí kolem nás byla oblečená podobně jako my, ale někteří se inspirovali i steampunkem. Dorazilo i několik gotiků a také návštěvníci v běžném oblečení. Útulnou atmosféru dotvářela tlumená světla a tichý šum hovorů. Večer zahájil chlapík v černém, sedící za mikrofonom. Měl černou linkou podmaňované oči, načerno nalakované nehty a lehce rozcuchané vlasy.

Představil se jako Richard. Také nám sdělil, že poetickým večerem nás bude doprovázet jeho skupina The Shadows. Světla se ještě o něco ztlumila.

Otočila jsem se k Sereně. Do ruky jsme si ze stříbrných podnosů u skleniček s krásně zeleným nápojem vzaly zdobené perforované lžičky. Lžičky, samy o sobě malá umělecká díla, jsme odložily na sklenky a na ně jsme položily kostky cukru. Pomalým kapáním ledové vody se kostky cukru začaly rozpouštět a v zelené tekutině rozehrávaly působivý tanec.

Skupina začala hrát první píseň. Každý ji znal. Byla to Wicked Game od Chrisa Isaaca. Tahle vypadala na temnější, zpomalenou verzi od Him.

*World was on fire And no one could save me but you It's strange
what desire*

Will make foolish people do

No, and I'd never dreamed that I'd love somebody like you

And I'd never dreamed that I'd lose somebody like you^{*}

^{*} Svět byl v jednom ohni. Nikdo mě nemohl zachránit kromě tebe. Je zvláštní, co touha nutí šílené lidi dělat. Nikdy se mi nesnilo, že bych miloval někoho, jako jsi ty. A nikdy se mi nesnilo o tom, že ztratím někoho jako ty.